

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 103/2019-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. novembra 2019 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť spoločnosti Agrover S.R.L., Via Ronsecco 2, Lignana, Talianska republika, IČO IT 01992340024, zastúpenej advokátskou kanceláriou AKK Advokátska kancelária Kubínyiová s. r. o., Piaristická 9, Trenčín, v mene ktorej koná konateľka a advokátka JUDr. Denisa Kubínyiová, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Prešov č. k. 2 R 2/2019-379 z 24. júla 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť spoločnosti Agrover S.R.L. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. septembra 2019 doručená ústavná sťažnosť spoločnosti Agrover S.R.L., Via Ronsecco 2, Lignana, Talianska republika, IČO IT 01992340024 (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátskou kanceláriou AKK Advokátska kancelária Kubínyiová s. r. o., Piaristická 9, Trenčín, v mene ktorej koná konateľka a advokátka JUDr. Denisa Kubínyiová, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 2 R 2/2019-379 z 24. júla 2019 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva:

«Uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. 2R/2/2019 zo dňa 10.6.2019, ktoré bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 114/2019 dňa 14.6.2019, bola povolená reštrukturalizácia dlžníka: K' Food Distribution s.r.o.; skrátený názov: KFD s.r.o., so sídlom Svätoplukova 6, 080 01 Prešov, IČO: 31 717 811, zapísaný v Obchodnom registri Okresného súdu Prešov, Oddiel: Sro, Vložka č.: 2670/P (ďalej len „Dlžník“) a ako správca bol ustanovený JUDr. Stanislav Oravec, so sídlom kancelárie Hlavná 19, 080 01 Prešov, IČO: 36 164 640 (ďalej len „Správca“). V uznesení zároveň Okresný súd Prešov vyzval veriteľov Dlžníka, aby svoje pohľadávky prihlásili v lehote 30 dní od povolenia reštrukturalizácie. Uznesením Okresný súd Prešov taktiež uložil Správcovi povinnosť bez zbytočného odkladu individuálne informovať o začatí hlavného insolvenčného konania známych veriteľov Dlžníka, ktorí majú svoj obvyklý pobyt, bydlisko alebo registrované sídlo v inom členskom štáte Európskej únie ako v Slovenskej republike, spôsobom v zmysle článku

54 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/848 zo dňa 20. mája 2015 o insolvenčnom konaní (ďalej len „Nariadenie“).»

3. V ústavnej sťažnosti sa ďalej uvádza, že «*V zastúpení AKK Advokátska kancelária Kubinyiová s. r. o., so sídlom Piaristická 9, 911 01 Trenčín, IČO: 36 863 891 (ďalej len „Zástupca“), Sťažovateľ ako veriteľ v lehote na prihlásenie pohľadávok dňa 12.7.2019 prihlásil svoju pohľadávku (nezaplatená faktúra č. 373 zo dňa 20.3.2019 vo výške 13.577,85 EUR) elektronicky, a to do elektronickej schránky Správcu prostredníctvom na to určeného elektronického formulára nazvaného „Prihláška pohľadávky“, ktorý je súčasťou služieb v elektronickej schránke Správcu. Prihláška pohľadávky spolu s prílohami bola riadne podpísaná zaručeným elektronickým podpisom. V rovnaký deň bola Sťažovateľovi doručená doručenka, ktorá preukazovala riadne doručenie prihlášky pohľadávky Správcovi dňa 12.7.2019. Sťažovateľ zároveň 12.7.2019 prostredníctvom žiadosti zaslanej cez elektronicкую schránku požiadal v súlade s § 122 ods. 3 ZoKR Správcu o zaslanie potvrdenia o zápise pohľadávky do zoznamu pohľadávok. Sťažovateľ následne Správcu opakovane (každý pracovný deň minimálne 3x) kontaktoval telefonicky, aby si u Správcu overil riadne doručenie a správnosť prihlášky pohľadávky. Správca však so Sťažovateľom nekomunikoval, na písomnú žiadosť neodpovedal a telefón nezdvíhal.*

Dňa 30.7.2019 bolo v Obchodnom vestníku č. 145/2019 zverejnené uznesenie Okresného súdu Prešov sp. zn. 2R/2/2019 zo dňa 24.7.2019 (ďalej len „Uznesenie“), ktorým Okresný súd Prešov rozhodol o podaní Správcu a vo výroku III. určil, že na podanie Sťažovateľa sa neprihliada ako na prihlášku. O dôvodoch neprihliadnutia na prihlášku Sťažovateľa sa Sťažovateľ dozvedel až 5.8.2019, keď bolo Zástupcovi, a to na základe jeho písomnej žiadosti, z Okresného súdu Prešov doručené celé znenie Uznesenia. Dôvody, pre ktoré Okresný súd Prešov rozhodol, že na prihlášku Sťažovateľa sa neprihliada sú nasledovné: (1) Prihláška nebola podaná na predpísanom tlačive, ktoré je ustanovené v prílohách Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 665/2005 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Vyhláška“) a (2) absentuje podpis, keďže podania nie sú podpísané oprávnenou osobou a elektronicкая forma plnomocenstva je len podpísaná zaručeným elektronickým podpisom, ale nie je uskutočnená

prostredníctvom zaručenej konverzie z listinnej podoby do elektronickej formy v súlade s platnými právnymi predpismi. Sťažovateľovi bolo od Správcu doručené Oznámenie o neprihliadaní a nezapísaní prihlášky do zoznamu pohľadávok doručené až 8.8.2019.».

4. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti zdôrazňuje, že „Sťažovateľ je zahraničnou právnickou osobou, pričom v zmysle § 172 ZoKR sa na konkurzné konanie s cudzím prvkom vo vzťahu k členským štátom Európskej únie alebo zmluvným štátom Dohody o Európskom hospodárskom priestore použijú ustanovenia tohto zákona, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

V tomto prípade, keďže ide o podanie (prihlášku) zahraničného veriteľa, ktorý má sídlo v členskom Štáte EÚ, sa budú primárne aplikovať ustanovenia Nariadenia. Nariadenie sa ako sekundárne právo Európskej únie stalo vstupom Slovenskej republiky do Európskej únie, teda od 01.05.2004, súčasťou právneho poriadku. Ako to vyplýva z čl. 7 ods. 2 Ústavy SR, Nariadenie má prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Nariadenie je priamo aplikovateľné bez potreby vydávania osobitného vykonávacieho predpisu.

Chceli by sme upozorniť na skutočnosť, že aj sám Správca v Ozname o insolvenčnom konaní zo dňa 24.6.2019 (Oddiel II, str. 2) zaslanom Sťažovateľovi informoval Sťažovateľa o tom, že použitie štandardného formulára na prihlasovanie pohľadávok nie je povinné.

Podľa nášho názoru spĺňalo podanie (prihláška pohľadávky) Sťažovateľa ako veriteľa, doručené Správcovi dňa 12.7.2019, všetky náležitosti prihlášky stanovené v čl. 55 ods. 2 Nariadenia, a tak nebol dôvod na to, aby sa na podanie neprihliadalo ako na prihlášku. Keďže ide o prihlasovanie pohľadávok veriteľa so sídlom v inom členskom štáte Európskej únie, primáme sa aplikuje vyššie citované Nariadenie.

ZoKR v prípade prihlášok do reštrukturalizácie v § 122 ods. 1 odkazuje na primerané použitie ustanovení týkajúcich sa prihlášok do konkurzu. § 29 ods. 1 ZoKR ustanovuje, že prihláška musí byť podaná na predpísanom tlačive a musí obsahovať základné náležitosti, inak sa na prihlášku neprihliada. Máme však za to, že toto ustanovenie sa týka predovšetkým podania prihlášky v listinnej podobe a pri podaní prihlášky v elektronickej podobe je tlačivo nahradené elektronickým formulárom odoslaným do elektronickej schránky Správcu.

V zmysle vyššie uvedeného máme za to, že ZoKR v žiadnom zo svojich ustanovení nepožaduje doručenie elektronických dokumentov vzniknutých zaručenou konverziou, ba naopak v súlade § 197a ZoKR vyžaduje len, aby boli elektronické prílohy podpísané zaručeným elektronickým podpisom.“.

5. Napadnuté rozhodnutie je podľa sťažovateľky arbitrárne a zjavne neodôvodnené, keďže sa v ňom okresný súd nevysporiadal dostatočne s jej argumentáciou týkajúcou sa skutočnosti, že okresný súd napadnutým rozhodnutím určil, že na prihlášku pohľadávky v reštrukturalizačnom konaní sa neprihliada ako na prihlášku aj napriek tomu, že podľa názoru sťažovateľky bola podaná na predpísanom tlačive a zákon nevyžaduje zaručenú konverziu splnomocnenia z listinnej do elektronickej podoby, keďže splnomocnenie bolo opatrené kvalifikovaným elektronickým podpisom právnej zástupkyne sťažovateľky.

6. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu č. k. 2 R 2/2019-379 z 24. júla 2019, napadnuté rozhodnutie zruší a vec vráti okresnému súdu na ďalšie konanie a sťažovateľke prizná primerané finančné zadost'učinenie vo výške 2 500 € a náhradu trov konania. Sťažovateľka zároveň požiadala o odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia.

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251.

10. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom

prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

13. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňované a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

14. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že napadnuté rozhodnutie je arbitrárne a svojvoľné, v dôsledku čoho došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa sťažovateľky okresný súd v napadnutom rozhodnutí nereagoval na všetky jej podstatné námietky týkajúce sa skutočnosti, že prihláška pohľadávky do reštrukturalizačného konania bola podaná nielen v súlade

so zákonom č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“), ale aj v súlade s čl. 55 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/848 z 20. mája 2015 o insolvenčnom konaní [prepracované znenie (U. v. EU L 141, 5. 6. 2015, s. 19)], keďže sťažovateľka je zahraničným veriteľom a žiaden právny predpis nevyžaduje zaručenú konverziu splnomocnenia z listinnej do elektronickej podoby.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

18. Podľa § 196 zákona o konkurze a reštrukturalizácii ak tento zákon neustanovuje inak, na začatie konkurzného konania, na konkurzné konanie, na začatie reštrukturalizačného konania, na reštrukturalizačné konanie a konanie o oddlžení sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku.

19. Podľa § 197a ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii písomnosti určené správcovi možno podať elektronicky aj do elektronickej schránky správcu prostredníctvom na to určeného elektronického formulára; elektronické podanie a jeho prílohy musia byť podpísané zaručeným elektronickým podpisom osoby oprávnenej na podanie elektronického podania.

20. Podľa § 92 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) zástupcovi, ktorého si strana zvolila, udelí písomne splnomocnenie buď na celé konanie, alebo len na určité úkony.

21. Podľa § 92 ods. 2 CSP splnomocnenie udelené na celé konanie a splnomocnenie udelené advokátovi nemožno obmedziť. Zástupca, ktorému bolo také splnomocnenie udelené, je oprávnený na všetky úkony, ktoré môže v konaní urobiť strana.

22. Podľa § 23 ods. 5 zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o e-Governmente“) okrem spôsobu podľa odseku 4 sa oprávnenie konať v mene inej osoby, na účely elektronickej komunikácie, preukazuje aj a) elektronickým dokumentom obsahujúcim jednoznačnú identifikáciu konajúcej osoby, osoby, v mene ktorej je oprávnená konať, a rozsah oprávnenia konať v mene tejto osoby, pričom tento elektronický dokument musí byť autorizovaný 1. splnomocniteľom, ak oprávnenie konať vzniká udelením splnomocnenia, alebo 2. príslušným orgánom verejnej moci, ak oprávnenie konať vzniká rozhodnutím orgánu verejnej moci, b) elektronickým odpisom z informačného systému verejnej správy nie starším ako jeden mesiac, ak sa oprávnenie konať zapisuje podľa zákona do informačného systému verejnej správy, alebo c) identifikátorom osoby, v mene ktorej sa koná, ak konajúca osoba je zákonným zástupcom osoby, v mene ktorej sa koná.

23. Podľa § 35 ods. 2 zákona o e-Governmente zaručenou konverziou je konverzia s cieľom zachovania právnych účinkov pôvodného dokumentu a jeho použiteľnosti na právne úkony vykonaná postupom pre zaručenú konverziu podľa štvrtej časti.

24. Podľa § 36 ods. 3 zákona o e-Governmente osoba vykonávajúca konverziu pri zaručenej konverzii podľa § 35 ods. 1 písm. b) a) transformuje pôvodný dokument v listinnej podobe na elektronický dokument, b) vytvorí osvedčovaciu doložku vo forme elektronického dokumentu, c) autorizuje osvedčovaciu doložku a novovzniknutý

elektronický dokument spoločne a pripojí časovú pečiatku, d) vytvorí záznam o vykonanej zaručenej konverzii.

25. Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 272/2016 Z. z. o dôveryhodných službách pre elektronické transakcie na vnútornom trhu a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o dôveryhodných službách) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dôveryhodných službách“) ak sa vo všeobecne záväzných právnych predpisoch používa pojem a) zaručený elektronický podpis, rozumie sa tým kvalifikovaný elektronický podpis, b) zaručená elektronická pečať, rozumie sa tým kvalifikovaná elektronická pečať, c) časová pečiatka, rozumie sa tým kvalifikovaná elektronická časová pečiatka.

26. Okresný súd uznesením č. k. 2 R 2/2019-379 z 24. júla 2019 rozhodol tak, že na podanie sťažovateľky sa neprihliada ako na prihlášku veriteľa do reštrukturalizačného konania.

27. Ústavný súd konštatuje, že jeho úlohou v tomto konaní bolo posúdiť, či okresný súd uznesením č. k. 2 R 2/2019-379 z 24. júla 2019 ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom rozhodol o prihláške pohľadávky sťažovateľky do reštrukturalizačného konania.

28. V relevantných častiach uznesenia č. k. 2 R 2/2019-379 z 24. júla 2019 okresný súd predovšetkým uviedol:

«1. Okresný súd Prešov uznesením č. k. 2R/2/2019-236 zo dňa 10.06.2019 publikovaným v Obchodnom vestníku dňa 14.06.2019 povolil reštrukturalizáciu dlžníka a ustanovil do funkcie správcu: JUDr. Stanislav Oravec, so sídlom kancelárie Hlavná 19, 080 01 Prešov, IČO: 36164640.

2. Správca po uplynutí prihlasovacej lehoty, dňa 19.07.2019 v zmysle § 122 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZKR“), predložil súdu podanie veriteľov 1-15 na rozhodnutie, či sa na tieto podania prihliada ako na prihlášky. Správca mal po preskúmaní uvedených podaní za to, že podania neobsahovali všetky zákonné náležitosti v zmysle nasledujúcich

ustanovení. 12. Pohľadávky, ktorý nie sú pohľadávkami proti podstate, sa v konkurze uplatňujú prostredníctvom prihlášky, ktorej základné náležitosti upravuje ustanovenie § 29 ods. 1 ZKR. Veriteľ zodpovedá za správnosť údajov uvedených v prihláške. V prípade, že prihláška neobsahuje niektorú z uvedených náležitostí, prípadne ak nie je podaná na predpísanom tlačive, na prihlášku sa zo zákona neprihliada, čo znamená, že sa na ňu hľadá, ako keby nebola vôbec podaná. Súd preskúmal podanie správca, ako aj podania - prihlášky jednotlivých veriteľov 1-15, pri ktorých mal správca za to, že neobsahovali všetky potrebné náležitosti. Súd rozhodol, že na podania veriteľov sa neprihliada ako na prihlášky, nakoľko podania - prihlášky neobsahovali všetky náležitosti ustanovené zákonom.

15. Podania - prihlášky veriteľa č. 3, 8 neboli podané na predpísanom tlačive, ktoré je ustanovené v prílohách vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 665/2005. Okrem uvedeného tu tiež absentuje podpis, keďže podania nie sú podpísané oprávnenou osobou. Elektronická forma Plnomocenstva/Poverenia zástupcu veriteľa nie je uskutočnená prostredníctvom zaručenej konverzie z listinnej podoby do elektronickej formy v súlade s platnými právnymi predpismi. Súd pritom poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu zo dňa 10.05.2018, sp. zn. II ÚS 231/2018-11, v ktorom uviedol „fotokópia originálu plnomocenstva nemá rovnaké právne účinky ako originál listinného plnomocenstva, je možné túto skutočnosť aplikovať aj v elektronickom svete, kde obyčajný autorizovaný sken takisto nemá rovnaké právne účinky ako pôvodný elektronický dokument, ktorý je autorizovaný alebo ako elektronický dokument, ktorý vznikol zaručenou konverziou... Preto sa v prípadoch, ak bolo plnomocenstvo udelené v listinnej forme, pre zachovanie právnych účinkov a jeho použiteľnosti na právne úkony vyžaduje zaručená konverzia. Plnomocenstvo zaslané elektronickými prostriedkami so zaručeným elektronickým podpisom splnomocnenca (resp. autorizované len splnomocnencom) preukazuje iba autenticitu splnomocnenca, nie však samotného splnomocniteľa“. Vzhľadom na vyššie uvedené, priložený dokument bez zaručenej konverzie nemá príslušné právne účinky a prihlášky preto nespĺňajú jednu zo zákonných náležitostí prihlášky v zmysle ustanovenia § 29 ods. 1 písm. f), konkrétne podpis a preto súd určil, že sa na takéto prihlášky neprihliada.»

29. Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými či právnymi omylmi všeobecných súdov,

ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (m. m. I. ÚS 17/01).

30. Ústavný súd už judikoval, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemá a ani nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument sťažovateľa, ale iba na tie, ktoré majú podstatný význam pre rozhodnutie, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa v rámci konania o opravnom prostriedku preskúmavalo (napr. IV. ÚS 350/2014, IV. ÚS 4/2013, IV. ÚS 124/2011, II. ÚS 127/07). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia totiž neznamená, že všeobecný súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

31. Ústavný súd ďalej poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (napr. m. m. II. ÚS 307/06), preto k vyhovaniu ústavnej sťažnosti dochádza zásadne iba v prípadoch, ak dospeje k názoru, že namietané a relevantné procesné pochybenia zo strany príslušného orgánu verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý. Ústavný súd preto nepristupuje k vyhovaniu sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah (m. m. IV. ÚS 320/2011). V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že nie každé porušenie zákona zo strany orgánu verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou garantovaného základného práva, v danom prípade predovšetkým základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. IV. ÚS 104/2012, I. ÚS 9/2013, IV. ÚS 629/2012, II. ÚS 372/2012, II. ÚS 373/2012).

32. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom,

že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04)

33. V kontexte požiadaviek riadneho odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu ako súčasti práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd zdôrazňuje, že ani judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 9. 12. 1994, § 29; Hiro Balani proti Španielsku, rozhodnutie z 9. 12. 1994; Georgiadis proti Grécku, rozhodnutie z 29. 5. 1997; Higgins proti Francúzsku, rozhodnutie z 19. 2. 1998).

34. Vzhľadom na to, že sťažovateľka namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd, vychádzajúc zo svojej ustálenej judikatúry, podčiarkuje, že na základné právo na súdnu ochranu zásadne nazerá ako na právo „výsledkové“, to znamená, že posudzuje, či požiadavkám vyplývajúcim z obsahu tohto základného práva zodpovedá súdny proces ako celok, a pritom skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

35. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k týmto označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08).

36. Prvoradou úlohou ústavného súdu je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („*iura novit curia*“). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (m. m. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

IV.

Záver

37. Vychádzajúc predovšetkým z už uvedeného posúdenia veci (časť III tohto odôvodnenia), ústavný súd konštatuje, že okresný súd sa v uznesení č. k. 2 R 2/2019-379 z 24. júla 2019 zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s argumentáciou týkajúcou sa otázky zaručenej konverzie splnomocnenia veriteľa advokátovi pri podávaní prihlášky pohľadávky do reštrukturalizačného konania. Právny názor vyslovený okresným súdom v uznesení č. k. 2 R 2/2019-379 z 24. júla 2019, podľa ktorého v prípade podania prihlášky do reštrukturalizačného konania veriteľom zastúpeným advokátom sa vyžaduje zaručená konverzia splnomocnenia z listinnej do elektronickej podoby, má aj podľa ústavného súdu racionálny základ a je preto legitímny a z ústavného hľadiska akceptovateľný.

38. Keďže zákon o konkurze a reštrukturalizácii neobsahuje ustanovenia o preukazovaní oprávnenia konať za inú osobu alebo v jej mene, v súlade s § 196 zákona o konkurze a reštrukturalizácii sa ako *lex generalis* použije § 92 CSP, podľa ktorého musí byť splnomocnenie udelené splnomocniteľom písomne. Na elektronicкую podobu splnomocnenia sa použijú ustanovenia zákona e-Governmente, a to § 23 upravujúci autorizáciu a preukazovanie oprávnenia konať v mene inej osoby. V súlade s § 23 ods. 5 písm. a) bodom 1 zákona o e-Governmente ak oprávnenie konať vzniká udelením splnomocnenia, citované ustanovenie vyžaduje na dokumente preukazujúcom oprávnenie konať v mene inej osoby autorizáciu splnomocniteľom, keďže iba autorizácia splnomocniteľom preukazuje autenticitu splnomocniteľa ako osoby, ktorá splnomocnenie udelila. Autorizácia splnomocnenia advokátom ako splnomocnencom nie je postačujúca,

pretože preukazuje len autenticitu splnomocnenca, a teda skutočnosť, že advokát plnú moc prijal. Ak splnomocniteľ nedisponuje možnosťou autorizácie, t. j. elektronického podpísania kvalifikovaným elektronickým podpisom, na účely zachovania právnych účinkov pôvodného listinného splnomocnenia a jeho použiteľnosti pri vykonávaní úkonov v mene oprávneného ako veriteľa v reštrukturalizačnom konaní zostáva jedinou možnosťou vykonanie zaručenej konverzie splnomocnenia opatreného vlastnoručným podpisom splnomocniteľa z listinnej podoby do elektronickej podľa § 36 ods. 3 zákona o e-Governmente tak, ako ju definuje § 35 ods. 2 zákona o e-Governmente. Súčasťou zaručenej konverzie je okrem transformovania pôvodného dokumentu v listinnej podobe na elektronický dokument [§ 36 ods. 3 písm. a) zákona o e-Governmente] a jeho autorizácie oprávnenou osobou aj vytvorenie osvedčovacej doložky vo forme elektronického dokumentu [§ 36 ods. 3 písm. b) zákona o e-Governmente], autorizácia osvedčovacej doložky a novovzniknutého elektronického dokumentu spoločne a pripojenie elektronickej časovej pečiatky [§ 36 ods. 3 písm. c) zákona o e-Governmente] a vytvorenie záznamu o vykonanej zaručenej konverzii [§ 36 ods. 3 písm. d) zákona o e-Governmente].

39. Autorizácia splnomocnenia len zo strany advokáta nie je postačujúca, pretože by ňou bolo preukázané len prijatie plnej moci advokátom, nie však jej udelenie splnomocniteľom (veriteľom v reštrukturalizačnom konaní), k čomu je v prípade podania prihlášky pohľadávky do reštrukturalizačného konania elektronickým podaním do elektronickej schránky správcu nevyhnutná buď zaručená konverzia splnomocnenia z listinnej do elektronickej podoby, alebo autorizácia splnomocniteľom (veriteľom v reštrukturalizačnom konaní). Ustanovenie § 197a ods. 1 za bodkočiarkou zákona o konkurze a reštrukturalizácii, podľa ktorého „elektronické podanie a jeho prílohy musia byť podpísané zaručeným elektronickým podpisom [kvalifikovaným elektronickým podpisom podľa § 17 ods. 2 písm. a) zákona o dôveryhodných službách, pozn.] osoby oprávnenej na podanie elektronického podania“, sa vzťahuje na prihlášku pohľadávky a jej prílohy (faktúra, zmluva, dodací list a pod.), nie však na splnomocnenie veriteľa udelené advokátovi, na ktoré sa vzťahuje § 23 zákona o e-Governmente. To znamená, že v prípade elektronického podania prihlášky do elektronickej schránky správcu musí byť splnomocnenie veriteľa udelené advokátovi autorizované splnomocniteľom (veriteľom), t. j.

jeho kvalifikovaným elektronickým podpisom, alebo je potrebné zo strany advokáta uskutočniť zaručenú konverziu písomného splnomocnenia veriteľa z listinnej do elektronickej podoby.

40. Okresný súd tak dostatočne ozrejmil myšlienkové pochody, ktoré ho viedli k vydaniu napadnutého rozhodnutia, a preto jeho závery vyslovené v danej veci nemožno kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, ale ako také, ktoré v posudzovanom prípade sú v súlade s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

41. Okresný súd sa s argumentáciou sťažovateľky nestotožnil, a preto uznesením č. k. 2 R 2/2019-379 z 24. júla 2019 určil, že na podanie sťažovateľky sa neprihliada ako na prihlášku pohľadávky. Vzhľadom na uvedené napadnuté uznesenie okresného súdu č. k. 2 R 2/2019-379 z 24. júla 2019 nemožno považovať za zjavne neodôvodnené či arbitrárne, a preto neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby ústavný súd svojím rozhodnutím do napadnutého rozhodnutia okresného súdu zasahoval, pretože jeho odôvodnenie nesignalizuje takú príčinnú súvislosť s namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne zakladala dôvod na vyslovenie ich porušenia.

42. S prihliadnutím na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu č. k. 2 R 2/2019-379 z 24. júla 2019, odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

43. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v ústavnej sťažnosti (zrušenie napadnutého

rozhodnutia okresného súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a náhrady trov konania, návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2019

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu